

Док Британија слави вјенчање принца, а Барак Обама збија шале са Доналдом Трампом, њихове „паметне бомбе“ убијају невину дјецу. Док траје величанствена церемонија уз звуке британске химне, поштоваоци њиховог величанства и круне уцртавају координате за смртоносни товар који ће циљано да усмрти Гадафијеву унучад. Реакције на убиство дјеце готово никакве. Од одговорних за злочин, пословично лицемјерје. Жаљење због колатералне штете, ако је до тога стварно дошло. Треба провјерити да није у питању нека Гадафијева ујдурма.

Либија проживљава најтеже тренутке у својој не баш срећној историји. Слично Србији често су били мета и на удару моћних империја, које су настојале да директно или преко вазала, као што је то био краљ Идриз, овладају овим квалитетном нафтом богатим подручјем. Зато је Империја била преко четрдесет година у сукобу са пуковником Гадафијем. Јер им Гадафи није дозволио оно што су им дозволили Мубарак, Бен Али, Салех и други кооперативни Арапи. Није им дозволио да управљају његовом земљом и њеним ресурсима.

Империја је стрпљиво чекала како би се стекли услови који ће омогућити да се Гадафију зада коначни ударац. Неколико година уназад преговарала је са пуковником, потписивала уговоре, примала га у званичне посјете, у дворишту Јелисејске палате дозвољавала му да разапне шатор и дефилује са камилом. У исто вријеме припремала је „фејсбук револуцију“ и правила планове да Гадафија скине са власти, а ако не пристане на то да га убије.

Стиче се утисак да су аутократе свргнуте од стране „фејсбук армаде“ само колатерална штета, а да је главна мета био пуковник Гадафи и Либија. „Револуције“ у сусједним земљама назване су народним, а оне су, према општеприхваћеном мишљењу, биле узроковане незадовољством арапског народа због социјалних и других друштвених неправди. Вјеровало се да је на дјелу борба народа против тираније и угњетавања од стране аутократских режима, а њихово рушење се поистовјећивало са рушењем Берлинског зида и падом комунистичких диктатора у бившим чланицама Варшавског уговора.

Овакав сценарио у Либији није имао прођу. Због релативно доброг стандарда и релативно остварених слобода није било критичне масе да се Гадафи сруши. Зато је Империја кренула у бјесомучни рат против пуковника, покренула своју убилачку машинерију у намјери да порази Гадафија и дође до либијске нафте, па се „Одисејева зора“, како су цинично назвали свој крвави пир, може слободно посматрати као наставак серијала о побјесњелом Максy гдје се без било какве идеологије зарад нафте и голог интереса касапи, коље и убија.

Антиутопија постаде стварност, а забрињава то што је најновији масакр добио легитимитет од Уједињених нација, па су, без обзира на накнадне примједбе због прекомјерне употребе силе, сва убиства, и ова Гадфијеве унучади и самог Гадафија ако до њега дође, међународним законима дозвољена. Брине и то што Империја овај пут није нашла за сходно да објашњава разлоге за крвопролиће и није измишљала поводе као ономад што је измислила непостојеће Садамово оружје за масовно уништење. У бомбардовање се кренуло са смијешним изговором да се либијски народ спасава од Гадафијеве самовоље и тираније. За добробит тог народа ставили су под контролу либијски новац који се налазио у страним банкама уз обећање да ће га чувати и дати народу када дођу црни дани.

Црно злато је главни разлог што се Либија безочно бомбардује, а од изговора најнесувислији је онај да није право да само Либија експлоатише своју нафту, јер је нафта општепланетарно добро, заједнички ресурс на који сви имају право. Овакви гласови са Запада чули су се и када је Русија у питању, па је не тако давно речено да не може само једна земља да користи толико ресурса и да би требала да их подијели са другима. Чуди да баћушке из овога нису извукле никакав закључак, него су и сами одобрили напад на Либију без обзира што би према таквом критерију и таквој уврнутој логици и они могли да буду нападнути. Такође би било поштено да Американци, који троше 40 посто свјетских добара, а сходно прокламованој доктрини, подијеле та добра са остатком свијета. Иако од тога неће бити ништа, јер они не одступају од нешто измјењеног гесла из Општенародне заштите бивше нам државе које гласи - Туђе хоћемо, своје недамо!

Остаје питање шта се дешава са америчким народом? Зашто се не побуни против злочиначких ратова које у њихово име и због „будућности човјечанства“ воде годинама и републикански и демократски предсједници? Као оне 68. године када су протествовали против истог таквог рата у Вијетнаму. Шта се од тада промјенило?

Да ли је могуће да је у питању најобичнији себичлук, јер што више нафте за џабака то

Убити птицу нафташицу

Пише: Раденко Тошић
среда, 04 мај 2011 14:12

њима бољи стандард, па зашто би сјекли грану на којој сједе? Умјесто да протестују испред Бијеле куће, они се веселе. Радују се смрти озлоглашеног терористе. Господари рата су однекуд ископали заборављеног и готово пензионисаног Осаму Бин Ладена и убили га на брзину како би пажњу јавности скренули са убијене дјеце од које је најмлађе имало само четири мјесеца.

„Убити птицу ругалицу“ амерички је филм, драма о расним предрасудама и сукобима на америчком југу у којој се осудом расизма наговјештава праведније друштво и бољи међуљудски односи. Савременој Америци више одговара горњи наслов.